

WRAAK TREK OOR DIE SAHARA

SANDBERGH BEYERS

WRAAK TREK OOR DIE SAHARA

deur

SANDBERGH BEYERS

Uitgegee deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2021

Wraak trek oor die Sahara

Voorbladskets is 'n nuwe voorblad vir hierdie tweede uitgawe in die reeks, maar in e-boek formaat.

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewaring of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

WRAAK TREK OOR DIE SAHARA
deur Sandbergh Beyers

ISBN 978-1-928498-82-7

Uitgegee deur:
Skatkis Boeke - Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2021)
Aanlyn winkel: <https://panther-ebooks.com>
Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Tex het aangesluit by die Franse Vreemde Legioen in die magtige Sahara woestyn, op soek na weerwraak teenoor 'n Duitse offisier wat sy broer as krygsgevangene in Tweede Wêreld oorlog wreed vermoor het. Gou word hy genader deur 'n paar mede-soldate om uit die legioen te dros. Hy weier aanvanklik, maar dan tree die noodlot in en dit noodsaak hom om wel te dros saam met sy makkers, om so die lewe van 'n beeldskone vrou te probeer red. In die warm woestyn kruis se pad onverwags met die man wat hy sy lewe lank al na soek, maar dinge loop heeltemal skeef vir hom en sy vriende en moet hulle voortdurend veg vir oorlewing.

UITTREKSEL

Sy groot hande skiet uit en hy gryp sy aanvaller se been om sy enkel en net onder sy knie. Terselfdertyd buk hy effens en maak sy volle krag los. Asof met 'n towerkrag, gaan Le Clerq se liggaam weer in die lug op en nogmaals kom hy met 'n dowwe slag teen die muur aan. As hy kop-eerste grond gevat het, was hy so uit soos 'n kers, maar sy skouer tref die muur eerste en breek die krag van die val. Hy kom steierende terug, nou met moordlus op sy gesig. Hy is nou daarop uit om hierdie lang skraal Amerikaner disnis te loop.

Dit is 'n eienaardige geveg daar tussen die naakte en halfnaakte kêrels wat pas uit die vere gespring het.

Le Clerq bly aanval met vuiste en voete, met enigiets wat hy in hande kan kry. 'n Paar sekondes wyk die groot kêrel uit Texas bietjie terug. Hy is nie haastig nie. Hy laat die Fransmannetjie homself moeg spook. Nou sien hy dat Clerq se blus sowat uit is. Hy tree nader, sy groot arms swaaiend, sy skouers in 'n masjinale, ritmiese beweging. Links-regs... regs-links. Die spul skreeu as Clerq se kop so terug ruk onder die aanslag van daardie ystervuiste. Nog 'n paar... en dan lyk dit of die klein verraaiër se oë glasig word. Hy probeer terugveg, maar sy krag is meteens weg.

WRAAK TREK OOR DIE SAHARA

Hoofstuk 1

Sy nou, grys oë is nou moeg van staar oor die glinsterende sand en hy kyk hier voor hom. Daar hardloop 'n mier rond, in sy eie skaduwee, want die Sahara-son is reg bo. Die mier is nou op die kant van 'n klein gaatjie in die sand en byna trap 'n groot soldatestewel op die mier. Die Amerikaner se hand skiet uit en gryp die soldaat se been en druk dit weg.

“Wat die duiwel...?” sê die ander soldaat wie se been die Amerikaner vashou. Op daardie oomblik bereik die mier die middel van die gaatjie in die sand. Meteens is daar 'n klein ontploffing en die mier verdwyn onder die sand in. Die groot Amerikaner, met sy koel, grys oë, kyk van die sand af op. Oor hom staan 'n ander soldaat van die Franse Vreemde Legioen met sy blou mondering.

“Het jy dit gesien?” vra die Amerikaner en sy groot, benerige hand beduie in die rigting van die gaatjie waarin die mier verdwyn het.

“Ja,” sê die soldaat wat daar staan. Hy is ook 'n Amerikaner, blas, bruin-ogig, terwyl sy maat op die grond lig is met grys oë.

Hulle kyk nou albei na die gaatjie, want as jy in die Vreemde Legioen is, hou jy vas aan alles wat jou aandag gevange hou, al is dit ook hoe nietig. Dit is veral die geval op 'n hel-mars soos hierdie.

Die lang, bonkige Amerikaner draai op sy sy en hy kyk weer na Le Clerq, die Fransman wat sy land verraaï het. Le Clerq het klaarblyklik genoeg gehad en hy ondersoek die woestyn sluïks. Dit beteken dat daar nou ses van hulle

is, dink die Amerikaner en daar kom 'n siniese plooi om sy lippe. Dit is wat vier uur se ononderbroke mars aan 'n man doen, onder die genadelose son, met 'n rugsak byna so swaar as jyself. Pleks dat hulle gebruik maak van die klein rustyd, loop hierdie paar Legioen-soldate in die warm sand rond en hulle soek na moontlikhede...

Die Amerikaner steek sy vinger onder die sand in waar die mier flus verdwyn het en hy trek 'n lelike dikpens vaal gogga daar uit.

“'n Mierleeu,” sê hy afgetrokke, “as 'n mier oor hom loop, is dit klaarpraat.”

“Daar is baie van hulle in hierdie woestyn,” sê die ander Amerikaner wat langs hom kom sit het en wat, strydig met sy hele aanskyn, die bynaam van Pronker verower het. “Net, hulle het twee bene...”

Die lang Amerikaner, wat uit Texas kom, kyk weer oor die sand en hy sien die kaptein, 'n ponie-kêrel en soos altyd, kyk hy na die rewolwersak van die offisier. “Dit is wat ek nodig het,” sê hy, maar hy spreek dit nie uit nie hy sê dit net tot homself. Sy hande gaan instinkmatig oor sy heupe waar hy in die verlede twee sterk rewolwers gedra het. Selfs nou, na al hierdie tyd, voel hy of daar iets makeer as hy hulle nie voel nie, die warm beweging as hulle sy heupe aanraak.

Meteens is daar beweging op die plek waar Le Clerq netnou was. Net, hierdie keer is dit nie Le Clerq nie dit is Jacques Duclos, byna 'n duimpie van 'n mens wat 'n vyand van die wêreld is net omdat hy so kort geskape is. Hy het op sy een knie neergesak en hy staar na die sand voor hom asof betower. Le Clerq en twee andere kom

vinnig nader, sê iets aan Duclos en dan sak hulle ook in die sand neer. Hulle hou hul bewegings so gewoon moontlik en hulle kyk onderlangs na waar die onderoffisiere in 'n groep rus.

Die Amerikaner uit Texas kom orent, maar stadig, weens die gewig van sy rugsak wat gewone siele nie mag afhaal nie omdat die gevoel in die Vreemde Legioen is dat so iets die dissipline sou benadeel. Gelyktydig begin Pronker praat, sagweg en konfidentiële want hy het nie opgemerk wat so skielik die aandag van sy metgesel getrek het nie. “Tex,” sê Pronker, “die manne het my gestuur om met jou te kom praat.”

Sonder om na Pronker te kyk, sê Tex.

“Watter manne? Die Griek? Koeskof of die Rus?” Maar hy neem sy oë nie weg van die hurkende groepie 'n entjie van hulle af nie. Daar in die sand is iets wat hul aandag vashou, maar die Amerikaner kan nie uitmaak wat dit is nie. Al wat hy kan sien, is dat hulle onder mekaar fluister, terwyl hulle mekaar met die elmboë aandruk, asof hulle die een die ander aanspoor om iets te doen.

Le Clerq het 'n soort blinde moed, al het hy in die Tweede Wêreldoorlog vir die vyand gewerk. En daar doen hy nou iets, iets in die sand, met 'n snelle beweging van sy hande. Die Amerikaner vernou sy oë verder, in hewige konsentrasie, maar hy kan nie uitmaak wat gebeur het nie. Dan praat Pronker weer uit die hoek van sy mond en hy hou die onderoffisiere noukeurig dop terwyl hy praat.

“Dit is nie die Griek nie en dit is ook nie daardie gek Rus nie... Die manne van wie ek praat, is Louis die Kameel, Bonaparte en Planmaker.”

Almal Amerikaners, dink Tex, maar hy staar nog steeds na daardie groepie daar in die sand. Albert Cheauvin wat die bynaam van Trane verwerf het, het 'n tabakblik uit sy rugsak gehaal en hy is besig om dit vinnig leeg te maak. Hy gee dan die leë blik aan Le Clerq wie se vinnige, rukkerige bewegings aandui dat hy ongeduldig haastig is. “Wat wil julle hê moet ek oor praat?” vra Tex sleggend, met sy lae, moeë stem. Hy kyk stadig na die gesig van die soldaat wat skaars die naam van Pronker verdien want hy is alles behalwe 'n net kêrel en sy gesig is plat en blas en grof, met 'n byna onnosel uitdrukking. Tex is uitgeslaap. Hy was nie verniet in sy vaderland 'n “cowboy” nie. Hy fluister. “Wil julle ramme spore maak? Weet julle nie dat dros die gevaarlikste misdaad in die Franse Vreemde Legioen is nie?”

Pronker stoot sy tong oor sy droë lippe en sy vinnige bruin oë spring van die een figuur na die ander rondom hulle asof hy bang is dat hulle hom sal hoor praat en asof hulle dalk die beweging van sy dik lippe sal lees. Maar die andere is te besig om 'n bietjie kosbare rus te vang om na Pronker op te let.

Selfs Le Clerq en sy groepie het opgebreek en hulle lê nou op hul rugpakke en rus.

“Ja,” antwoord Pronker fluisterend en daar is 'n vasberadenheid op sy gesig en sy oë lyk desperaat.

“Ons gaan spore maak, net so gou as ons kan.” Sy hand beweeg vinnig omhoog en hy gryp aan die blou mou van Tex se mondering, pleitend en dringend. “Dusman,” sê hy met drang in sy woorde, “hierdie leer het ek nie voor smoel nie... 'n Amerikaner pas nie in hierdie leer nie.”

Tex hoor die woorde van sy makker, maar hy het ook nie versuim om te sien hoe dat die leë tabakblik uit Trane se hande in Le Clerq se hande oorglip nie... Hy kan dit nie verklaar nie, maar hy voel die aandrang van gevaar as gevolg van die bedrywigheide van daardie klein groepie. Pronker krap met vuil vingers aan die eerste stoppels van sy baard. Hy sê ineens. “Nog ’n rukkie agter die mure van Fort el Kwatra en ek is so mal soos ’n daler.

“Ek gaan vort, al bars die bottel ook...”

“Ek hou nie van die geselskap wat jy gekies het nie,” sê Tex en hy kan nie verder praat nie, want onder langs die linies is daar ’n beweging en dan kom daar die bulderende stem en almal weet wat dit beteken. ’n Sug gaan op van die tweehonderd man. Dit was erg genoeg om ’n halfuur in hierdie verterende hitte te lê, maar om nog vier uur lank in hierdie verderf te marsjeer, sal nog tien keer erger wees dit weet hulle maar te goed.

Hulle roer, kreunend en vloekend, draai om sodat hulle hande-viervoet staan voordat hulle orent kom onder die swaar rugpakke, en dan staan hulle daar in die sagte, hete sand van die Sahara-woestyn.

Die brandwagte wat opgestel was om te waak teen die aantog van Arabiere, kom teruggeslof. Tex vra van sy makker.

“Waarvoor het julle my dan nodig?”

Pronker sug en daar is eerbied op sy jong gesig want almal het eerbied vir hierdie stadige, innemende kêrel uit Texas wat nie by die Legioen pas nie omdat hy heeltemal klaarblyklik nie ’n swartskaaap uit enige land kan wees nie. Almal weet die hierdie “cowboy” nie so ’n mislukking